

азийскитѣ крайбрѣжия, въ които слѣдъ дълги борби се заселила. Като завзели по тоя начинъ земята на най-напрѣднатитѣ пелазги, тѣ усвоили много нѣща отъ тѣхъ и, подъ влиянието на Финикия и Египетъ, продължили да се издигатъ все по-високо и по-високо, додѣто създали една възвишена въ много отношения култура, художественитѣ произведения на която служатъ и до сега за образци.

Поради липса на прѣхрана и поради политически борби елинитѣ се разселили по всички брѣгове на Балканския полуостровъ, но брѣговетѣ на Черно море тѣ заселили сравнително късно. Първитѣ прѣселенци тамъ сж били отъ малоазийския градъ Милетъ. Тѣ основали въ 610 год. града Аполония (Созополъ), жителитѣ на който пкъ отъ своя страна основали Анхиалисъ. Слѣдъ милетчанитѣ започнали да се прѣселватъ и други елини, както отъ Мала Азия, така и отъ Европейска Гърция, та споредъ прѣданието елинскитѣ колонии на Черно море достигнали ужъ до 90. Отъ тия колонии по нашитѣ брѣгове, освѣнъ Аполония и Анхиалисъ, по-важни сж били: Одесосъ (Варна), Месемврия, Дионисополисъ (Балчикъ), Калатисъ (Мангалия), Томи (Кюстенджа) и Истросъ, подъ устието на Дунава. Тия градове се самоуправлявали, но образували помежду си съюзи съ търговски и религиозни цѣли, които съюзи продължили да сжществуватъ и слѣдъ завоюването на полуострова отъ римлянитѣ.

Елинскитѣ колонии по крайбрѣжията на Балканския полуостровъ, колкото и многобройни да сж били, не сж оказали особно силно влияние на жителитѣ отъ вжтрѣшността; защото елинитѣ се отвращавали отъ мѣстнитѣ жители, като отъ варвари, рѣдко се сродявали съ тѣхъ, не се заселвали въ вжтрѣшнитѣ земи помежду имъ, водѣли търговия повече морска, отколкото сухопжтна и въобщс живѣли уединено, като се грижели само за своето запазване и забогатяване. Поради това народнитѣ тракийски и илирийски маси могли да се запознаятъ само съ нѣкои външни страни на елинската, а чрѣзъ нея и на източната образованостъ.